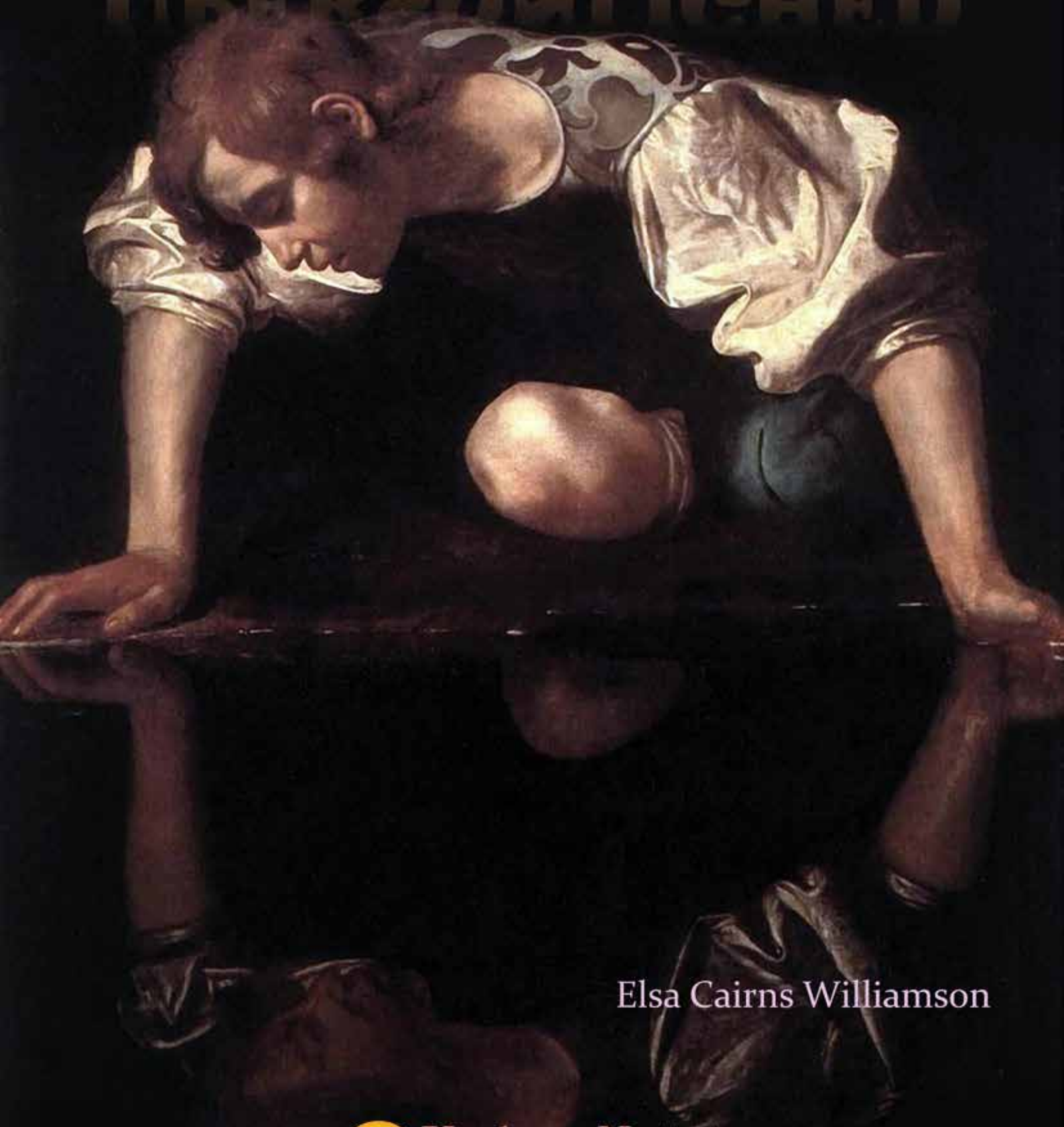

UPERSONLIGHED

UPERSONLIGHED

Elsa Cairns Williamson

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

UPERSONLIGHED

Elsa Cairns Williamson

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Upersonlighed

Af Elsa Cairns Williamson

Fra *The Beacon*
Udgiver: *Lucis Press*
www.lucistrust.org

(Oversættelse: Thora Lund Møllerup)

*Der er en risiko for at blive personlig
i holdningen til upersonlighed.
Hvorfor søger vi upersonlighed,
og ved at gøre os uafhængige af hvad?*

Upersonlighed er uden tvivl et tveægget sværd, der både kan bruges på en uselvsk og en selvsk måde. Det er derfor nødvendigt at vide, hvordan upersonlighed kan bruges uselvsk, og hvordan den kan bruges selvsk.

Selvsk upersonlighed medfører isolation – man isolerer sig fra andre, fra vanskelige situationer, fra problemer, som bør konfronteres, fra kamp, fra livet omkring én, fra ansvar. Som ordbogen siger, er det en form for "egoistisk isolation".

Selvsk upersonlighed kan også komme til udtryk som en form for reserverthed, der af andre mennesker kan opfattes som utilnærmelighed, og derfor kan selvsk upersonlighed indikere en separatistisk holdning.

Selvisk upersonlighed kan endvidere komme til udtryk ved, at et menneske afskærer sig fra sine følelser. Det afskærer en del af sig selv ved udelukkende at bruge det mentale aspekt for at nå frem til såkaldte praktiske beslutninger eller ved at handle på en såkaldt praktisk måde i bestemte situationer.

Denne sidste form for selvisk upersonlighed kræver lidt mere forklaring, fordi den bagvedliggende karaktersvagthed ikke umiddelbart er indlysende. Tværtimod kan den se ud til at være den positive side af upersonlighed – selv for esoterikere – for hvis man lukker af for følelserne, indebærer det, at der er mulighed for at behandle problemet udelukkende på grundlag af en mental vurdering. Og en bestemt type esoterikere – som de fleste kender – vil uvægerligt se de fleste situationer fra en mental synsvinkel. Ikke nok med det – det er en kendsgerning, at hvis stærke følelser farver situationen, har de en tilbøjelighed til at svække skelnevenen.

Hvori består fejlopfattelsen så? Består den ikke i den kendsgerning, at når man har afskåret sig selv fra sit følelsesliv, er man ikke et helt menneske? Når adgangen til det naturlige følelsesliv er afskåret, kan det sammenlignes med at "kaste barnet ud med badevandet", fordi det er via følelserne, at mennesket opfatter begivenhederne på den hurtigste og mest sensitive måde. Det er vigtigt at huske, at det er følelseslivet, der har den mest direkte og potentielle forbindelse til intuitionen, og hvis denne forbindelse afskæres, indebærer det, at døren til visdom lukkes.

Selvisk upersonlighed kan beskytte følelserne mod at blive såret eller oplevelse af for meget uro – og derfor kan den have en form for egoistisk tiltrækningskraft. Det kan være en stor lettelse at ignorere følelserne og i stedet bruge upersonlighed som en metode til at undslippe lidelser. I dette tilfælde er den beslægtet med undertrykkelse, som har en tendens til at føre til en form for neurose, der kræver behandling af en psykiater. Den kendsgerning, at det er legitimt at kalde det "upersonlighed", giver en form for respekt, som kan tilsløre dens sande natur. Der er ret stor risiko for, at esoterikere på denne måde bliver personlige i deres holdning til upersonlighed.

Betragtningerne vedrørende uselvisk upersonlighed medfører også, at man må overveje, hvordan denne kvalitet kan udvikles.

En konklusion, man kan nå frem til efter det ene eksperiment efter det andet, kunne være, at uselvisk upersonlighed i sidste ende skal udvikles ved at frigøre sig fra sine egne mørke og mere begrænsede bevidsthedstilstande. Ingen konklusion, der er mindre radikal eller mindre omfattende, bør anses som tilstrækkelig, for denne konklusion gør snarere sagen til et psykologisk problem end til et moralsk – forudsat at de to områder kan adskilles.

En moralsk målsætning

Menneskets ønske om at frigøre sig fra de mere eller mindre begrænsede bevidsthedstilstande er utvivlsomt et moralsk anliggende, for det ved, at så længe det er slave af sådanne tilstande og ikke magter at frigøre sig fra dem, udvikler det sig ikke til at blive en vidende og effektiv discipel. Man kan gøre sit bedste på trods af alle handicaps – det er sandt – men det er ikke nok at gøre det bedste i forhold til det, man *føler*, men i forhold til det, man faktisk *er* i stand til, når man har sine bedste stunder.

Men processen med at bearbejde de negative og mere begrænsede bevidsthedstilstande er hovedsageligt et psykologisk problem. Det er ikke et spørgsmål om at være god eller forsøge at være god. For uanset om man gør alt, hvad man kan, for at være god og forsøger at ændre bevidsthedstilstanden på denne måde, sker der ikke særligt meget. Alle de negative eller mere begrænsede bevidsthedstilstande er ikke nødvendigvis onde, men de repræsenterer altid skyggesider. Metoden er derfor at blive upersonlig i forhold til dem, og derefter forvandle dem – snarere som naturvidenskabelige forskere end som moralister – og det er nødvendigt at vide, hvordan man griber det an og hvornår.

Uselvisk upersonlighed er forbundet med "at blive iagttageren". Det er ikke nok, at *lade som om* man er iagttageren. Man skal ganske enkelt *blive* den, der iagttager. Den eneste måde, man kan blive iagttageren, er ved at iagttage og ikke gøre noget som helst andet. Og det, som iagttageren iagttager, er ikke fysiske begivenheder men iagttagerens egen tilstand i situationen, så længe den varer. Det nytter ikke at reflektere over, hvad man kan huske fra en negativ eller begrænset bevidsthedstilstand, når den først er forsvundet.

Denne rigtige form for upersonlighed er en særlig evne eller vane, som er et resultat af hårdt arbejde. Den indebærer først og fremmest en erkendelse af, hvornår upersonlighed er nødvendig. Og erkendelsen af dette er også en særlig evne. Det er nødvendigt at kunne associere sig med oplevelsen af at være upersonlig – også selvom det ikke ligefrem er den mest behagelige bevidsthedstilstand at befinde sig i, når man skal håndtere bestemte situationer – for det er ikke nødvendigt at være ustyrlig rasende eller at føle sig syg af bekymring for at kunne erkende, at sindstilstanden ikke er så god, som den burde være! Derfor er det vigtigt at forstå, at det er fornuftigt at handle på en upersonlig måde – at blive iagttager ved at iagttage – når som helst man befinder sig i vanskelige situationer, for derved at være sikker på, at man ikke handler upersonligt uden at vide det.

En spontan følelsesmæssig relation

For at forklare naturen af denne proces og hvad det er, der virkelig foregår, når man praktiserer upersonlighed, vil det være meget gavnligt at forestille sig selv i en fuldkommen negativ bevidsthedstilstand – en tilstand af total personlighed eller selvoptagethed.

I denne forestilling er man indhyllet i et mørke af håbløshed og fortvivlelse, på grund af personlige omstændigheder, der er gået galt. Det er simpelthen ikke muligt at glemme eller forstå det, der er sket. Man ruger i den grad over situationen, og

føler sig så forvirret, såret og misbrugt, at man overhovedet ikke er i stand til at tænke på noget andet eller foretage sig noget som helst. Og selvfølgelig synes man, at man reagerer fuldstændig normalt under de givne omstændigheder – og frem for alt er reaktionen berettiget. Men hvis man er helt ærlig, vil man vide, at nogle af tankerne og følelserne er blandet med vrede og bitterhed, og de er ikke specielt kærlige. Og man vil også vide, at det sandsynligvis er sandt, at en del af besværlighederne skyldes den kendsgerning, at man elsker det menneske, der er en del af problemet, og at man derfor har positive følelser for vedkommende. Alligevel er det uforståeligt, at vennen sagde og handlede, sådan som det skete. Og hvordan kan tilværelsen nogensinde blive som før – eller som man troede, den var – eller som man troede vennen var? Og så videre!

På et eller andet tidspunkt bliver man klar over, at man befinder sig i en uheldig situation, hvilket man for længst burde have gennemskuet. Men at man overhovedet har været i stand til at komme til denne erkendelse, er et skridt på vejen. Men hvis man ved, hvordan man bør handle og er så meget herre over sig selv, at man faktisk gør det, tænker man ikke. Hvad vil man gøre? Man vil vende blikket indad og iagttage sindstilstanden – ganske enkelte se på den. Man vil iagttage, hvad der foregår uden en eneste tanke på, hvad man selv synes, der bør foregå. Man iagttager ganske enkelt, hvad der *i virkeligheden* foregår. Man vil fordybe sig i det, *nøjagtig som det er* uden at tænke over det, og ganske enkelt iagttage den person som er en selv – hvad føler eller tænker denne person? Det skal gøres her og nu. Man må fange øjeblikket.

Forandring til noget bedre

Og hvad sker der så? Den hypotetiske tilgang til situationen forlades – og i stedet tales der nu om alle mulige tilstande af indgroet eller alvorlig selvoptagethed, der kan have ført til den adfærd, der lige er blevet beskrevet. Der findes ikke et generelt svar på dette – bortset fra at bevidsthedstilstanden vil forandres til det bedre. Forandringen er måske ganske lille – eller så stor at den medfører en udvidelse af bevidstheden, der ligger hinsides det almindelige bevidsthedsniveau. Men sædvanligvis er forandringen tilstrækkelig til at skabe *overraskelse*, fordi man ikke havde forestillet sig, at noget sådant kunne ske.

Den proces, der er sat i gang, skal have lov til at udvikle sig, og dens virkninger vil helt sikkert være forskellige hos forskellige mennesker – og forskellige hos det samme menneske på forskellige tidspunkter. Forandringen vil imidlertid være en udvikling af hele bevidsthedstilstanden, som også omfatter følelser, tanker og det fysiske legemes frekvens. Intet er gået tabt, men noget nyt er kommet til. Den generelle virkning – set fra erfaringens synsvinkel – er, at man opfatter sig selv, som om man er kommet ud af en mørk sky, der skjuler det lys, som hele tiden har været til stede.

Hvis det betragtes som en psykologisk proces, er det ikke vanskeligt at forstå, hvorfor teknikken til udvikling af upersonlighed giver dette resultat. For hvad skete der? Eller rettere sagt – hvis man vender tilbage til den hypotetiske tilgang – hvad foretog man sig der? Blev tilstanden ikke iagttaget ud fra holdningen, at man befandt sig uden for eller over sig selv, og derfor intet havde med en selv at gøre? Hvis det skal siges kort – hvis man iagttager sin sindstilstand og ikke foretager sig noget som helst andet – bliver man så ikke en upersonlig iagttager? Ydermere – hvilket "jeg" var det, der var i stand til at gennemskue situationen og forstå, at det var nødvendigt at gøre noget og faktisk gøre det? Var det ikke det "jeg", som man er, når man befinder sig i sin mest positive bevidsthedstilstand og stræber efter discipelskab?

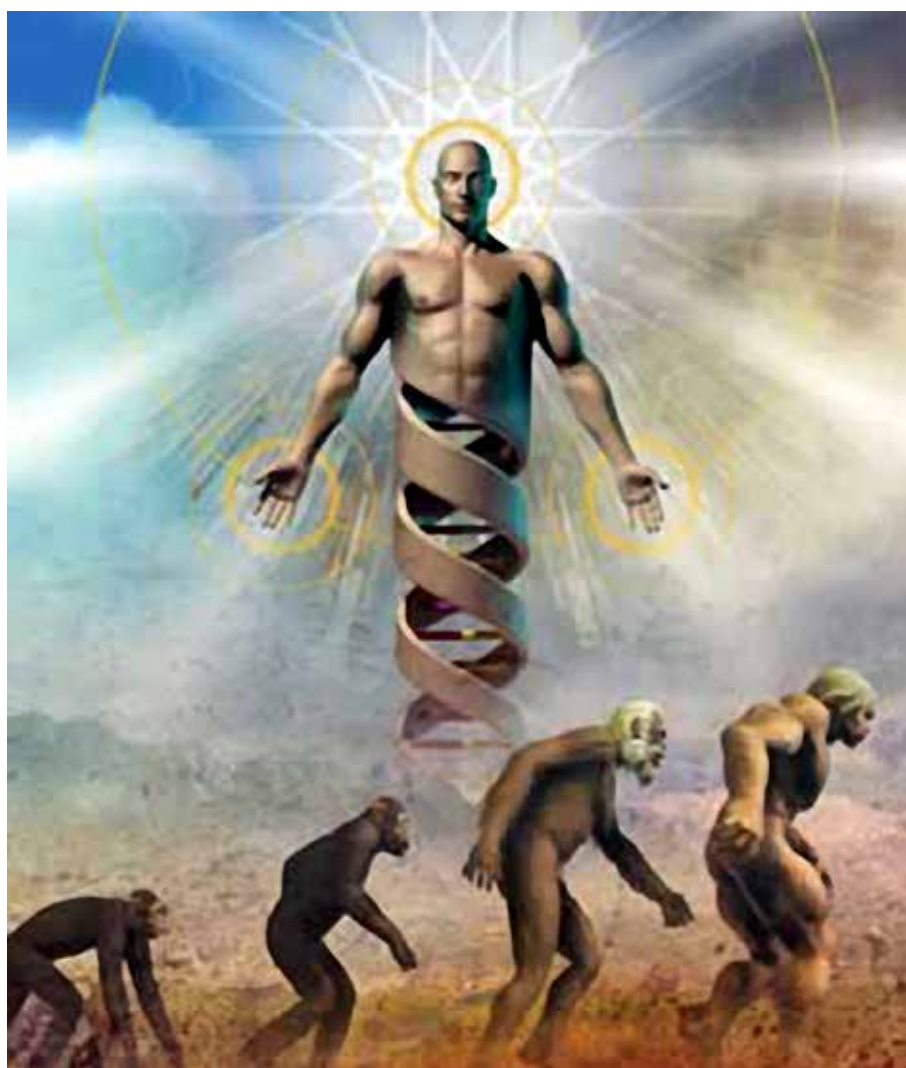

Ved hjælp af denne metode er det muligt at "blive sig selv" på et højere bevidsthedstrin – et "selv", der er frigjort fra det bevidsthedsstadium af selvoptagethed, som man var fanget i, for i stedet at befinde sig på et højere bevidsthedstrin. Og det var den indsats (for det kræver altid en indsats), der blev ydet af det "jeg", der muliggjorde udviklingen. Der var tre kræfter involveret i skabelse af den nye bevidsthedstilstand, som det altid er tilfældet i alle skabelsesprocesser. Det var den uengagerede iagttager, den engagerede "jeg" og "discipel-jeg'et", som forårsagede den skabende proces. Som følge af denne nye bevidsthedstilstand, der blev skabt ved hjælp af en bevidst handling, opstår der ofte en fuldstændig ny forståelse og nye visioner.

En fiktiv tilstand af kritisk upersonlighed er her blevet beskrevet, fordi sådanne tilstande ofte er meget nemme at gennemskue. Desuden illustreres det tydeligt, hvordan processen vedrørende upersonlighed opstår, og hvordan den fun-

gerer. Følgerne af upersonlighed, der er opstået på baggrund af en spontan bevidsthedstilstand, er sædvanligvis nemmere at gennemskue end de mere permanente bevidsthedstilstande. Mere diffuse tilstande er naturligvis vanskeligere at gennemskue, og derfor kan de først blive bearbejdet ved hjælp af upersonlighed, når skelneevnen er tilstrækkeligt udviklet. Konsekvenserne af løbende at praktisere upersonlighed – uanset hvad man foretager sig, eller hvad der sker – er, at man får et bedre liv, og det er desuden en sikker metode til udvidelse af bevidstheden generelt set. Det er en kreativ øvelse, hvor et kortvarigt glimt fra underbevidstheden nogle gange er alt, hvad der er behov for, men i de virkelig mørke sindstilstande er der behov for dybere selvransagelse.

Det største problem vedrørende upersonlighed og frigørelse fra de mørke og begrænsende bevidsthedstilstande er, at man – uden at vide det – er identificeret med disse tilstande, så længe man befinder sig i dem. Noget i mennesket ønsker at klamre sig til dem for på denne måde at blive i mørket og identificere sig med bevidsthedstilstandenes natur. Noget i mennesket vil endda kunne argumentere for, at nogle af disse tilstande repræsenterer klarhed, fordi man ser tingene, som det virkelig er. Det samme gælder menneskets ekstreme modvilje mod at yde den nødvendige indsats på tidspunkter, hvor behovet er allerstørst.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk